2012/1 LV. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

TARTALOM



A bennem élő világ köntösét húzom a valóságra – Balassa László fotóművésszel Bacskai Sándor beszélget

Csizmadia Alexa: Puklus Péter szerint a világ?

Somosi Rita: A talált konstruktív világ – Robitz Anikó képei

Somosi Rita: Az első félidő – Beszélgetés Gőbölyös Lucával és Szabó Dezsővel a BKF Fotográfia szakos hallgatóinak kiállításán

Barta Edit: Arccal a tér felé – A Fiatalok Fotóművészeti Stúdiója Átlátás-projektjéről

Vedres Ági: Olivier Culmann/Tendance Floue – Tévézők – avagy a semmittevés gyönyörűsége a mágneses erőtérben

Somogyi Zsófia: Bevándorló akták – Seba Kurtis sorozatairól

Anne Kotzan: Balesetek, katasztrófák és tragédiák – Enrique Metinides fényképei

Dr. Legeza Dénes István: A fotóművész jogállása különböző jogviszonyokban (1. rész)

Szegő György: Iránytű a szemben – Henri Cartier-Bresson; KunstHaus Wien 2011.

Anne Kotzan: Tizenöt éves a Paris Photo

Szegő György: Láttatott építés – az architektúra tükre; Kortárs fotóművészet, MAK Bécs, 2011.

Kincses Károly: Disszidens fényképészek – Magyar fotográfusok külföldön (4. rész)

Farkas Zsuzsa: A fény vegyhatása

Fejér Zoltán: Holics Gyula fényképezőgépe

Pusztai László: Színkezelés és nyomtatás – Színkezelés a gyakorlatban (4. rész)

Tímár Péter: Könyvespolc

E számunk szerzői

Summary

OLIVIER CULMANN / TENDANCE FLOUE: WATCHING TV

Tévézők – a semmittevés gyönyörűsége a mágneses erőtérben













Olivier Culmann francia fotográfus 2004 és 2008 között egy kisebbfajta világutazást tett azért, hogy bemutathassa, hogyan is tévéznek a világ egyes pontjain a földlakók. Az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság, Franciaország, India, Kína, Litvánia, Marokkó, Mexikó és Nigéria voltak azok a „tévéállomások", amelyek esetében nemcsak a tévénézésről, de magáról a tévénézők életteréről, néhol egészen szűkre szabott környezetükről is tudósít bennünket. A kiállítást a Tendance Floue nevű, tizennégy főből álló francia fotográfus alkotócsoporttal közösen jegyzi, melyet 1991-ben alapítottak a függetlenség elvén, minden tag teljes körű szabadságával.

2007-ben Culmann sorozata 3. helyezést ért el a World Press Photo „Kortárs kérdések" kategóriában.

A teljes képanyag mintegy egyharmadát láthattuk a 21. Pozsonyi Fotóhónap keretében a Pozsonyi Városi Galéria – Pálffy Palota földszinti termeiben, míg az emeleten David LaChapelle amerikai dekadens pop-art fotóművész Lost and Found őrületes szín-kavalkádja dübörgött, s gigantikus printjei meglehetősen széles tereket követeltek maguknak.

Culmann képein kifinomult csend uralkodik, nem vetik rá magukat a távirányítóra a nézők, inkább valamiféle belső nyugalommal figyelik a tévé monitorját. Gyerekek, tizenévesek, idősek, néhol magányosan, néha meg párban, családi közegben, szeretett kutyáik, macskáik társaságában. A fotók alatt olvasható a tévénézők neve és az is, hogy a világ mely szegletében, melyik csatornát nézi éppen.

Ezzel a gesztussal a tévénézők személyesebbé válnak számunkra, mi egyáltalán nem látjuk a képernyőt, mialatt ők elmélyülten figyelik, mégis, valahogyan ott nézzük velük együtt a számunkra is ismerős csatornát vagy adást, a South Park figuráit, a Grace Klinika szereplőit, egy-egy édeskés telenovellát és a politikai választások kulcsfiguráit.

Olivier Culmann különféle élet- és testhelyzetekben mutatja meg nekünk az alakokat, a kispárna hónalj alá szorítását, a kedves vállának gyengéd ölelését, a fejet simogató és nyugtató kezet, a rémülettől tágra nyílt szájat, az izgalomtól nedves tenyereket, a sírásra görbülő ajkakat, a közönyösségbe búját néma hallgatagságot, a konyhakőre hullott könnycseppeket, a takaró alól kikukucskáló, fáradt szemeket, és a bőrkanapéról fejjel lefelé lógó akrobatikus mutatvány is azért történik, hogy teljesen belemerülhessenek a látványba, hipnotikusan nézhessék az illúziókeltő televízió pulzáló és fényt adó katódcsövét. Valóság és látszat, realitás és misztikum, gyönyörű csalás.

Olyasféle, sajátos mámor ez, melyben minden tévénéző a legkényelmesebb helyzetet próbálja felvenni ahhoz, hogy az élményt ne zavarhassa semmi sem.

A televíziókészülék nemesül, méltó helyet keres és talál magának az otthonokban, tárgyiassága magasztossá válik, az ünnepély helyszínévé. Oltárként tisztelik, a szentek közé emelkedik. Új, a célszerűségnek, a használati funkción felüli, túlmutató és újszerű tárgyiasulás lép életbe. A hagyományos tévéasztalkát csipketerítő vagy nemes, bíborszínű bársony borítja, füstölők és gyertyák, egy vekker, néhány könyv, porcelánfigurák. Van, aki szekrényben tartja a televíziót, de még itt is elfér a tetején egy asztali olvasólámpa, néhány cserép virág kaspóban, DVD-k, műanyag kutyák, plüss katicabogár.

A televízió kábelei a falra tapadnak, akár a repkény, körbefogja egy keretezett családi fotó, eltűnik a szekrény háta mögött, a készülék tetején réz vázában művirágcsokor, a szeretett fotói két kis képkeretben, aprócska műanyag gitár, virágillatú légfrissítő, a műanyag szennyeskosár társasága sem zavaró.

Olivier helyettünk is körbetévézte a világot. Fotói letisztultak, rendezettek. Lecsendesült esztétika.

Vedres Ági

A 142 oldalon 70 fotográfiát felvonultató Watching TV album 2011 márciusában jelent meg a Textuel gondozásában.

Fotóművészet (c) 2012-2026 Minden jog fenntartva!